

Den anden

af

M. Pontoppidan

En italiener tog til Rusland på to ugers ferie: Den kunststuderende Gabriella kendte nogen, som kendte nogen, der engang havde været i Moskva og stadig korresponderede med en familie, de havde mødt derovre. På den måde fik hun skaffet sig et billigt sted at bo under sit ophold. Hun fik besked om, at hun kunne bo hos naboerne til de flittige russiske brevskrivere, en gammel kone og hendes tolvårige efternøler af en datter. De boede i en toværelses lejlighed, og Gabriella kunne få lov at sove på sofaen i stuen.

Hun tog af sted, og da Moskva viste sig at være så spændende for én med hendes interesser, at der ikke var nogen ende på alt det, hun skulle se, gjorde det ikke så meget, at hverken konen eller den lille pige kunne et ord engelsk, eller at Gabriella kun talte dårligt russisk. Hun kom sent hjem de første tre aftener, sov på sofaen og var ude i byen hele dagen. Konen og pigen gik tidligt i seng, så hun så dem stort set ikke. Men hun var taknemmelig for sin soveplads, selvom stuen havde det grimme tapet, hun nogensinde havde set, og det plagede hende lidt i de øjeblikke, hun var nødt til at befinde sig i værelset, før hun kunne slukke lyset.

Men da hun kom hjem den tredje nat ret træt og fortunlet, fordi hun havde været i operaen og mødt nogen dér, som havde inviteret hende ud at danse, stod

der en mand i entréen med en riffel i hånden. Han sigtede ikke på hende med den, men holdt den om løbet og støttede kolben mod gulvet, men hun blev alligevel ret forskrækket. Han gloede op og ned ad hende og spurgte, hvad hun ville, og hun forklarede sig. Det viste sig, at han var en af den gamles sønner, Nikolaj, som var i militæret, og som var kommet hjem for at slappe af på orlov. Han havde regnet med at skulle sove på sofaen, men gik nu surt ind og redte op til sig selv på en slagbænk i køkkenet. Riflen hængte han op på en knage.

”Er det en, du har med hjem fra jobbet?”, spurgte Gabriella lidt hånligt.

”Nej, jeg tager ud i datjaen et par dage, mens jeg har fri og går på jagt,” sagde han og tilføjede: ”Det er sjovt.”

”Nå,” sagde Gabriella, der aldrig havde haft lyst til at skyde noget, hverken mennesker eller dyr, og endnu mindre at flå dem, sådan som Nikolaj næste dag ved morgenbordet beskrev for hende, at han gjorde. Han trak også den kniv frem, som han brugte. Den var meget blank.

”Den kan dele et hår på langs,” sagde han.

”Skål,” sagde Gabriella, og de klinkede med kaffekopperne, hvad der gjorde den tolvårige Anja helt ekstatisk. Hun blev ved med at skåle med Gabriella, som blev grebet af stemningen og fnisede ligeså meget som pigen, og de drak sammen al den kaffe, der var i kanden, mens Kolja spiste al den mad, der var på bordet og gik.

Gabriella gik ud for at fortsætte med at nyde Moskva, men i dag blev hun generet af en lettere dårlig mave, så

hun kom tidligt hjem den aften, og da Kolja også var hjemme og talte godt engelsk, sad de og snakkede et par timer, før de gik i seng. Han var en mærkelig dyster person, helt anderledes end sin fnisende lillesøster, og det var som om, riflen fulgte ham af sig selv overalt, for selvom hun ikke igen så ham med den i hænderne, var den tilsyneladende altid i det samme rum, som han befandt sig i: stod op af væggen eller lå på en stol. *Måske har de fjender i nærheden*, tænkte Gabriella, men da hun ikke var nervøst anlagt, ignorerede hun det. Hun havde hørt historier om den russiske mafia og skuddramaer på åben gade, men de interesserede hende ikke.

Hun tog fredsommeligt ind på Tretjakov-galleriet den følgende dag og lod tid og sted forsvinde for sig. Den første uge var snart til ende. Søndag aften havde hun proppet sig så meget med Moskva, at hun begyndte at beklage sig til Kolja over branden i 1812 og de mange grimme betonbygninger fra kommunismens tid.

"Moskva er ikke Rusland," sagde Kolja. "Bygninger er ikke Rusland. Rusland er natur. Tag med, når jeg skal ud i datjaen. Så skal du få verdens flotteste natur at se." Han så dystert på hende, mens hun overvejede det.

"Hvordan kommer man derud?", spurgte hun.

"Jeg har en ven, der har to biler," sagde han. "Han låner mig den ene."

Gabriella syntes, det lød godt. Kolja var sikkert ude at jage i skoven hele dagen, så ham behøvede hun ikke at bekymre sig om, og der var en sø, hvor man kunne bade, en skov at vandre i og klipper at klatre i. Det lød godt.

"Er der bjørne og ulve?", spurgte hun.

”Der er alt,” sagde han.

Hun tog med. Moderen brummede lidt ved udsigten til at gå glip af sin gæst, som hun allerede havde vænnet sig til at have hos sig. Men Kolja sagde: ”Hun bliver jo i familien”, og den gamle kone trak på skuldrene og sagde ikke mere. Gabriella tog af sted sammen med Kolja, og de havde en meget hyggelig biltur på seks timer, hvor de hørte radio det meste af tiden. Gabriella sov den sidste times tid og vågnede, da de ankom.

Stedet mindede hende om Sverige med store fyrretræer og et lille træhus, dog var det ikke rødmalet, som svenskerne bruger det. Det var småt og lugtede lidt af gamle mennesker og gamle dage. Der var død stille omkring dem. Der lå ikke andre datjaer i den umiddelbare nærhed. Kolja sagde, han ville gå tidligt i seng, og at han nok ville være væk, når hun stod op i morgen, for han skulle på jagt. Hun kunne gøre, hvad hun ville, når bare hun ikke støjede, mens hun gik tur i skoven. Det grinede hun ad og gav sig til at tænde op i den lille brændeovn, der var. Da der var gået ild i brændet, slog hun kors over det. Sådan gjorde man i hendes familie. Hun vidste ikke hvorfor. Måske fordi der altid er noget djævelsk ved ild. Kolja gloede på hende imens. Så gik han ud og bar nogle flere ting ind fra bilen – tæpper og mad.

”Du kan få det værelse der,” sagde han og pegede på en dør, ”det er den bedste seng.”

”Tak,” sagde hun og greb det tæppe, han kastede hen til hende.